อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

นายมั่ง โป๊ะเปี่ยมลาภ

ณ เมรุวัดธาตุทอง พระนคร

๓ พฤษภาคม ๒๕๑๔

อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

นายมั่ง โป๊ะเปี่ยมลาภ

ณ เมรุวัดธาตุทอง พระนคร

๒๓ พฤษภาคม ๒๕๑๔

ขอบพระคุณ

ขอขอบพระคุณท่านที่เคารพ ญาติและมิตร ผู้ได้กรุณาให้เกียรติ มาร่วมในงานบำเพ็ญกุศล อุทิศแด่ผู้วายชนม์

ขอขอบพระคุณ คุณ ท. เลียงพิบูลย์ และคุณประจวบ กาญจนลาภ ผู้กรุณาอนุญาตให้จัดพิมพ์เรื่องบางเรื่องของท่านในหนังสือ เพื่อแจกเป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพในวันนี้

ด้วยเดชะบุญกุศลใด ๆ ที่ได้ร่วมกันบำเพ็ญอุทิศให้ตลอดมา ขออานิสงฆ์ผลบุญนั้น จงดลบันดาลให้วิญญาณของ คุณพ่อมั่ง โป๊ะเปี่ยมลาภ จงประสบสุคติในสัมปรายภพทุกเมื่อ เทอญ.

เจ้าภาพ

๒๓ พฤษภาคม ๒๕๑๔

ນາຍມັ່ງ ໂປ໊ະເປີ່ຍມລາຠ

ຊາຕ: 20 ສ.ຄ. 2436 - ມຣຓະ: 10 ພ.ຄ. 2514

ประวัติ

คุณพ่อมั่ง โป๊ะเปี่ยมลาภ เกิดเมื่อเดือนสิงหาคม ปีมะเมีย ตรงกับ พ.ศ. ๒๔๓๖ ที่ถนนทรงวาด พระนคร เป็นบุตรของคุณปู่มาก คุณย่าเพี้ยน ชีวิตคุณพ่อเมื่อเยาว์วัยมีแต่ความลำบาก หาเลี้ยงชีพตนเองมาแต่อายุยังน้อย ได้เข้ารับราชการอยู่ที่กรมฝิ่น ตำบลสามเสน พระนคร และได้ลาออกจากราชการเมื่อมีอายุได้ ๓๓ ปี เพื่อประกอบอาชีพค้าขาย คุณพ่อมีบุตรธิดารวมทั้งหมด ๑๗ คน คือ

๑. นางบุญมี พ่วงเจริญ

๒. นางบุญศรี และเลิศผล

๓. นางปองเฉลิม แสงทรัพย์

๔. นางบุญสุข มุ่งการดี

๕. นางเปรมวดี ขนอนเวช

๖. นายสิทธิชัย โป๊ะเปี่ยมลาภ

๗. นายพงษ์ศักดิ์ โป๊ะเปี่ยมลาภ

๘. นางรำพูน เยาหะรี

๙. นางเดือนใจ วรบุตร

๑๐. นายยุทธิชัย โป๊ะเปี่ยมลาภ

๑๑. นายยงยุทธิ์ โป๊ะเปี่ยมลาภ

๑๒. นางรำไพ ศรีสัมฤทธิ์

๑๓. นายสมยศ โป๊ะเปี่ยมลาภ

๑๔. นายยอดยุทธิ์ โป๊ะเปี่ยมลาภ

๑๕. นายสมชาย โป๊ะเปี่ยมลาภ

๑๖. นางรำภาพรรณ พรหมโมปกรณ์

๑๗. ด.ช. นพดล โป๊ะเปี่ยมลาภ

คุณพ่อเป็นคนสุภาพอ่อนน้อม ใจคอกว้างขวางโอบอ้อมอารี เป็นที่รักใคร่ชอบพอแก่บุคคลทั่วไปที่ได้คบหาสมาคม คุณพ่อได้ก่อร่างสร้างตัวด้วยความมานะพยายามจนมีฐานะพอที่จะส่งเสริมบุตรธิดาทุกคนให้ได้รับการศึกษาเป็นอย่างดี แม้คุณพ่อจะมีการศึกษาน้อย แต่ก็สามารถเลี้ยงบุตรธิดาทั้งหมดได้จนเติบโต และประกอบอาชีพได้ตามสมควรแก่อัตภาพ

คุณพ่อได้ล้มป่วยเป็นโรคหัวใจ มาแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๘ และได้รักษาพยาบาล ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ตลอดมา อาการก็ดีขึ้นตามลำดับจนเรียกได้ว่าจะหาย

เป็นปกติ แต่แล้วเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๑๔ คุณพ่อมีอาการปวดที่ขาและเท้าข้างขวา ปรากฏว่าเส้นโลหิตที่โคนขาตีบ ได้รับความทรมานจากโรคนี้ แม้จะได้รับการรักษาจากแพทย์โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์มาโดยตลอด อาการก็เพียงทุเลาเล็กน้อย ต่อมาเกิดมีอาการหอบและรับประทานอาหารไม่ค่อยได้ จึงเข้ารับการรักษาอยู่ในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ตั้งแต่วันอังคารที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๑๔ อาการมีแต่ทรงกับทรุดเรื่อยมา จนถึงวันจันทร์ที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๑๔ เวลา ๐๙.๔๕ น. คุณพ่อก็ได้ถึงแก่กรรมด้วยอาการสงบ สิริรวมอายุได้ ๗๘ ปี.

อาลัยคุณพ่อ

คุณพ่อได้จากลูก ๆ ไปเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๑๔ เวลา ๐๙.๔๕ น. แม้จะรู้ว่าไม่วันใดก็วันหนึ่ง คุณพ่อก็ต้องจากลูกไป แต่ใครเลยจะอดเศร้าเสียใจได้ คุณพ่อเคยเป็นคนแข็งแรง แม้ในระยะหลัง ๆ คุณพ่อจะล้มป่วยเป็นโรคหัวใจ แต่เพราะคุณพ่อมีกำลังใจเข้มแข็ง จึงรู้สึกว่าจะเอาชนะโรคได้ และแข็งแรงในที่สุด

แต่แล้วอยู่ ๆ คุณพ่อก็เกิดมีอาการปวดที่ขาขวา ตลอดไปจนถึงปลายเท้า แพทย์ลงความเห็นว่าคุณพ่อเป็นเส้นโลหิตตีบ ซึ่งมีทางเดียวซึ่งจะรักษาให้หายได้คือต้องผ่าตัด โดยที่คุณพ่ออายุมากแล้วประการหนึ่ง ประกอบกับเป็นโรคหัวใจอยู่ด้วย จึงได้แต่รับประทานยาอย่างเดียว ซึ่งก็ดูจะค่อยยังชั่วขึ้น ไม่มีใครคิดว่าคุณพ่อจะจากลูก ๆ ไปในระยะนี้เลย

คุณพ่อไม่เคยคิดอยาก เข้านอนรักษาตัว ที่โรงพยาบาล แต่คราวนี้คุณพ่อขอให้พาส่งโรงพยาบาล เพียง ๑๓ วันเท่านั้น คุณพ่อก็ต้องจากลูกไป

ด้วยกุศลผลบุญที่คุณพ่อบำเพ็ญมา ทั้งแก่ครอบครัวและแก่ผู้อื่น ขอให้เป็นเครื่องช่วยให้คุณพ่อพ้นจากเคราะห์กรรม บันดาลให้ดวงวิญญาณของคุณพ่อที่รักของลูก สู่สุคติประสบแต่ความสงบสุขในสัมปรายภพ เทอญ.

จากลูก

อนุโมทนา

ด้วยคุณเปรมวดี ขนอนเวช มีความประสงค์จะขอพิมพ์หนังสือในชุด "กฎแห่งกรรม" บางเรื่องเพื่อจะแจกเป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ คุณมั่ง โง้ปะเปี่ยมลาภ ผู้เป็นบิดา

ข้าพเจ้าอนุญาตให้จัดพิมพ์ได้ตามความประสงค์ และขอขอบคุณท่านเจ้าภาพที่ได้ให้เกียรติอันสูงแก่หนังสือชุดนี้

หากจะมีความดีในหนังสือชุดนี้ ก็ขอให้ความดีทั้งหมดจงบันดาลให้วิญญาณ คุณมั่ง โง้ปะเปี่ยมลาภ จงไปสู่สุขคติตามความประสงค์ของท่านเจ้าภาพทุกประการเทอญ ฯ

ท. เลียงพิบูลย์
๕๕๒ ถนนเพชรบุรี
พระนคร

อนุโมทนากถา

คุณยุทธิชัย โป๊ะเปี่ยมลาภ ซึ่งร่วมงานกันมากว่า ๑๐ ปี จะจัดฌาปนกิจศพคุณพ่อมั่ง โป๊ะเปี่ยมลาภ ที่วัดธาตุทอง เนื่องจากเวลาจัดงานออกจะกระชั้นชิด และไม่สดวกที่จะติดต่อผู้อื่นอีกได้ ผู้เขียนจึงได้มอบ "ชาดกมาลาคำฉันท์" เรื่อง "กระต่ายโพธิสัตว์" ให้ตีพิมพ์สมทบกับ "กฎแห่งกรรม" เพื่อเป็นบรรณาการแก่ญาติมิตร และท่านที่เคารพซึ่งกรุณามาเป็นเกียรติในงานฌาปนกิจดังกล่าว

"ชาดกมาลา" นี้ ได้ผูกกันร้อยกรองเป็นหลายสำนวน ทั้งในรูปของกาพย์ กลอน โคลง และฉันท์ ผู้เขียนได้ขออนุญาตองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก (พสล.) แล้ว ในการตีพิมพ์ครั้งปัจจุบัน

แม้ว่าการเกิดแก่เจ็บตาย จะเป็นเพียงธรรมชาติและอุบัติการณ์อย่างหนึ่งในชีวิตเท่านั้น แต่ผู้อยู่ในวงอิทธิพลของอุบัติการณ์ดังกล่าว ก็อดที่จะมีอารมณ์อ่อนไหวตามไปด้วยมิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกี่ยวกับความตาย

ความตายอยู่ที่นั่น ความตายอยู่ที่นี่ มรณกรรมยุ่งอยู่ด้วยเสมอกับทุกชีวิต ทุกหนแห่งและทุกกาลอากาศ ตั้งแต่สมัยของมนุษย์คู่แรกในโลก ตราบมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ถึงเพียงนั้น ถ้าพิจารณากันให้ลึกซึ้งก็จะพบว่า ลมหายใจแผ่วแรกของทุกชีวิตก็คือการเริ่มต้น ก่อนที่จะถึงลมหายใจแผ่วสุดท้ายนั่นเอง เพราะเหตุนั้นมรณกรรมจึงมิใช่สิ่งที่ควรจะประหวั่นพรั่นพรึงแต่ประการใดเลย ที่มนุษย์กลัวกันอยู่ทุกวันนี้ก็กลัวชั่วขณะที่กำลังจะตายนั่นต่างหาก เขากลัวมรณะกรรมเหมือนเด็กที่กลัวความมืด เขาหารู้ไม่ว่า ความสงบสุขการพักผ่อน และการหลับนอนอย่างสนิทนั่นเอง คือภาวะที่แท้จริงของมรณกรรม ถ้าผู้มีชีวิตอยู่เบื้องหลังเอาแต่ร้องไห้คร่ำครวญจนไร้สติ ก็รังแต่จะทำให้ผู้จากไปเป็นกังวล

ขอกุศลบุญราศีทั้งปวงที่คณะเจ้าภาพได้บำเพ็ญมาแล้วในอดีต กำลังบำเพ็ญอยู่ในปัจจุบัน และที่จะบำเพ็ญต่อไปในอนาคต จงดลบันดาลให้ผู้ล่วงลับไปแล้ว พึงสำเร็จประโยชน์สมปรารถนาทุกประการในสุคติสัมปรายภพนั้น เทอญ.

ประจวบ กาญจนลาภ
หัวหน้าหน่วย ซีเอ็ม
สาขาฝ่าย เอ็มซีอาร์ ยซอม

ชาดกมาลาคำฉันท์

เรื่อง "กระต่ายโพธิสัตว์"

โดย ประจวบ กาญจนลาภ

วสันตดิลก ๑๔

ครั้งหนึ่ง ณ กาลบุริมกัปป์ จะลำดับก็เกินเผย
องค์โพธิสัตว์จุติเสวย ศศิชาติสถานไพร
ท่ามกลางมหาวนวิเวก ดิเอนกอนันต์ไป
ด้วยรุกขชาติติณลไม และละล้วนลดาวัลย์
กลิ่นกรุ่นละมุนเพราะระดะดอก ผลออกอร่ามพันธุ์
ธารท่าชลาประดุจสรรค์ จะเสาะให้กระต่ายเนา
ดาบสแสวงฐิติสงบ ก็จะพบพิมานเงา
ร่มรื่นสมาธิสละเขลา และมุมานะจงกรม
โดยเหตุกระต่ายพละกำแหง พิริย์แรงนิยมชม
บำเพ็ญคุณานุคุณพรหม และเพราะร่างสะอางองค์
ไม่เคยขยาดส่ำปรปักษ์ คณะพรรคก็มั่นคง
สัตว์เล็กและใหญ่ประลุประสงค์ ขณะปรารถนานาย
มอบให้กระต่ายดุจประมุข ทุรยุคก็ผ่อนคลาย
พวกพาลเสมือนมิตรสหาย คุรุเรียกสนิทใจ

ด้วยกายวจีหทยะชอบ ผลตอบตลอดนัย
สามสัตว์ปสันนะพิศมัย ศศิปานบิดาตน
คือนากและลิงสุนขใน ลุสมัยก็อึงอล
ทวยเทพสดับจิตฉงน จตุมิตรสมานฉันท์
ถ้าแม้นมนุษย์กษณะนี้ มนะพลือภัยกัน
เลิกโลภะโทสะมุหะบั่น มุทิตาสมาทาน
เสริมสงเคราะห์ธรรมปฏิบัติ ดุจสัตว์แสดงขาน
ทั่วพื้นพิภพจะสุขปาน นิมมานรดีดล ฯ

วิชชุมมาลา ๘

อยู่มาสายัณห์ วันช้างขึ้นแก่ นากลิงหมาแล
เห็นจันทร์แจ่มหน ทั่วทั้งราวป่า อาณามณฑล
ชักชวนกันค้น มาพบเพื่อนเกลอ
โอภาปราศรัย โดยนัยนบนอบ ทั้งนั่งนอนหมอบ
เอ่ยคำบำเรอ ขอข้อตักเตือน กันเพื่อนพลั้งเผลอ
ห่างไกลไม่เจอ จักได้ปรารมภ์
หัวหน้าถามไถ่ ด้วยไมตรีจิต เมตตาต่อมิตร
ดุจกาลนานนม ก็นี้เดือนเด่น ใกล้เพ็ญเกือบกลม
เตรียมตัวสร้างสม รักษาศีลแปด

เก็บเล็กเก็บน้อย บ่อยเข้าคงรวย บุญนำค้ำช่วย
ไม่ป่วยออดแอด ทำบุญอุ่นใจ อยู่ในวงแวด
แม้ศูทรพราหมณ์แพศย์ อาจเฟื่องเรืองรอง

จันทราอาทิตย์ แรงฤทธิ์นวลจ้า หรือองค์ราชา
เหนือกว่าเพื่อนผอง เนื่องในนาบุญ อุดหนุนคุ้มครอง
ที่พึ่งพึงปอง คือกอปร์กรรมดี

ชุมนุมทั้งปวง ย่อมล่วงตามกาล แม้แต่สังขาร
เคยหรือคงที่ ยิ่งใครมั่งคั่ง เหมือนดังเศรษฐี
ศักดิ์ล้นพ้นปรี่ ยิ่งกรอบบอบบาง

ใครมาสู่เรือน เอ่ยเอื้อนต้อนรับ อาหารห้องหับ
ยกให้ไปพลาง ความสุขส่วนตน ย่อยย่นปล่อยวาง
แต่แขกต่างต่าง ต้องตามคลองธรรม

ทิ้งความชั่วช้า เปลี่ยนอาภรณ์ใหม่ ศีลคือสายใย
ชักพาพ้นกรรม สรรเสริญรุ่งเรือง เกี่ยวเนื่องน้อมนำ
ความสุขครอบงำ ชั่วชีวิตตน

นาคลิงหมารับ คำนับหัวหน้า ชอบใจวาจา
ลุกเดินเวียนวน ขอขอบคุณเพื่อน ช่วยเตือนตามจน
จงสู่สุขล้น พวกเราขอลา

ครั้นสามเกลอกลับ เลี้ยวลับทิวไม้ หัวหน้าหม่นใจ
รำพึงพรรณนา ทั้งสามเกลอแก้ว คงแคล้วปัญหา
เอมโอชโภชนา หาได้ง่ายครัน

แต่แล้วตัวเรา แม้นเอาหญ้าชม ของเคยคาบอม
อวยแขกคงขัน ใครย่อมยินดี รสที่หวานมัน
อาหารเรานั้น สุดปัญญากลืน

คิดไปใจแค้น แสบแสนลึกซึ้ง ชีพนี้เพียงหนึ่ง
ไยยังยั่งยืน คราวควรยินดี พร้อมพลีพาชื่น
กลับตรมขมขื่น เขาอื่นเคยไหม

ครั้นคิดอีกที ร่างนี้ของเรา นุ่มนิ่มพริ้มเพรา
แขกควรสนใจ อกเอ๋ยพึ่งก่อน ทุกข์ร้อนทำไม
แขกมามอบไป ให้เป็นทานพลี

ตกลงปลงจิต ความคิดปลอดโปร่ง คอยนับทุ่มโมง
แขกมาเสียที ดังได้สมบัติ ยืนหยัดเปรมปรีดิ์
ผาสุกเหลือที่ จักพร่ำรำพัน ฯ

ภุชงคประยาต ๑๒

ลำดับนั้นสวรรค์ทราบ ก็เอิบอาบหทัยครัน
ประโคมคีตขับบัณ– เฑาะว์แซ่สาธุการเกรียว

สมุทรพ่องคะนองคลื่น คะคึกครื้นสคราญเขียว
พิภพลั่นสนั่นเทียว นภากาศกระหึ่มครวญ
ประกาบุปผเกสร กระจายจรเพราะลมหวน
ประเทืองกลิ่นประทิ่นอวล ตระลบทั่วสถานเนา
ก็องค์มัฆวานพิศ- วงจิตบบางเบา
ประสงค์ลองจำแลงเงา ประหนึ่งพราหมณ์ชรามา
พระอาทิตย์สถิตเที่ยง สงัดเสียงวิหคกา
เพราะต่างหลบ ณ คบคา ระยิบแดดสิแผดเผา
ทิชงค์ผู้ชราโหย และอิดโรยมิบรรเทา
สอื้นไห้พิไรเบา บไกลจากสำนักเลย
กุศลใดไฉนจิต คนูอิดระอาเอย
ระหกหลงระเหินเผย พนาชัฏสงัดคน
จะมีใครสมาทาน บเกินการบขวายขวน
เพราะเหนื่อยล้าลุดาจน กระหายโภชนาหาร
กระต่ายโพธิพ้อง สำเหนียกร้องก็สงสาร
ถลันพบประสพการ เสนอช่วยชราพราหมณ์
วิตกไยพระครูท่าน วนาย่านนิคมคาม
คนูพร้อมสหายสาม สถิตทางมิห่างกัน

สำนักเราจะเอาภาร ธุราหารก็ให้บั้น
จะอยู่คืน ฤ ค่อนวัน คนูพร้อมเสมอหมาย
ลำดับนั้นก็นากมา เสนอปลาตะเพียนตาย
คนูพบสลบกาย ตลิ่งโน้นก็นำมา
สุนัขในบยอมแพ้ เสนอแย้คนูหา
และนมเปรี้ยวมินำพา สุนัขเสียหทัยครั้น
กีลิงมีมะม่วงสุก บทนทุกข์จะแบ่งปั้น
สนองเถิดทิชาอัน อร่อยรสมิหมดเปลือง
คนูปรนนิบัติท่าน ผลาหารสินองเนือง
สมาทานมิขุ่นเคือง พำนักตามสบายคน ฯ

อินทรวิเชียร ๑๑

ครั้นถึงกระต่ายคา- รวะข้าสิอับจน
ถั่วงา ฤ ปลาปน ตละสิ่งเสาะหนไหน
อันโภชนาข้า คิณหาประโยชน์ใด
แต่ร่างสะอางใคร จะมิมีเสมอเลย
เชิญเถิดทิชาท่าน ยลผ่านไฉนเฉย
ตั้งใจจะสังเวย ปฏิบัติชราพราหมณ์
ฆ่าข้าและย่างข้า ขณะวาระเดือนงาม
พักให้สบายตาม วจะข้า ณ อาศรม

องค์มฆวานแปลง　　ปีติแสร้งประการม
เราชาวทิชาชม　　ศศิมานะกล้าหาญ
พราหมณ์พราหมณีนี้　　สละชีวะเพื่อการ
ช่วยสาธุชนสาน–　　ติมิโหดประหัตใคร
เราทำมิได้เลย　　ศศิเอ๋ยละอายใจ
หนึ่งโภชนาใน　　ทินนี้ก็มีฤๅ
ขอเพียงพำนักนอน　　อุรผ่อนพิบากตรม
รุ่งวารก็ชานชม　　ทิชลาชตากรรม
สงสารกระต่ายป่า　　มนะมานะเทอดธรรม
อ้อนวอนทิชาคัม–　　ภิระใช่จะใยดี
ข้าคือประมุขเขา　　ธุระเอาบหน่ายหนี
สั่งสอนสำนักพลี　　มุทิตาสมาทาน
แต่แล้วกระต่ายเอง　　สละเคร่งลำเลิกการ
รั้งแต่จะร้าวฉาน　　เฉพาะพรรคนิคมไพร
พราหมณ์ผู้ชรากลุ้ม　　มุประชุมชลอไฟ
ป้องกันอนันต์ภัย　　ขณะเพียงพำนักนอน
อัคคีคุลุกแดง　　รุจิแสงประภัสสร
ส่วนโพธิสัตว์วอน　　ทิชควรจะพึ่งความ

ข้าพบผลูลัค ปฏิบัติชราพราหมณ์
ไม่อายสหายสาม พิเคราะห์ช่วยอำนวยภาร
ใช่กิจจะฆ่าข้า ศศิหาวิธีการ
ทำทักษิณาทาน เฉพาะผู้คนหวัง
ถึงแล้ววโรกาส ศศิปรารถนาอัง-
คาสสิ่งมิควรชัง ปฏิเสธไฉนลง
เป็นกิจวัตรข้า จะทำทานะปลดปลง
ข้าขอทิชาจง สละรับกุศลสรรค์
สิ้นคำกระต่ายโผ ปีติโสมนัสครัน
สู่อัคนีอัน ชุติพล่านประหารตน ฯ

มาณวก ๘

พราหมณ์ปลอม น้อมศิระทราบ เปี่ยมปีติอาบ
เอิบพระกมล ช้อนศศิอัตต์ หัตถยุคล
ดุจอุบล กลีบกับปาน
พลาง ธ ประกาศ ราชกระแส เผยคุณแพร่
ทั่วพระพิมาน ดูกรเทพ เสพสุขญาณ
บงธุรการ ที่ศศิปอง
เธอสละกาย หมายทะนุอา- คันตุกะพา
สุขสนอง เพื่อกิจพลี นีรสยอง
ควรจะประคอง วีระพระคุณ

แสนจะประเสริฐ เลิศมนจิต ไยนรคิด
ผิดและสกุล ดูตละสัตว์ นักกระทำบุญ
เทพสกุล ควรจะฉงน

หมายมนเคร่ง เล็งบริสุทธิ์ ย่อมจะวิมุต
มวลอกุศล หมู่คณะใด ในนรชน
ควรละสกนธ์ คิดกระทำทาน

สิ้นพระกระแส แฉหิตเหตุ องค์ทิชเภท
พัชรปาณ ตั้งพระคะเน เทวสถาน
ควรจะประทาน รูปศศิหมาย

มวลมุขเกห์ เทวสภา ในนครา
ที่อภิปราย ตั้งศศิพิมพ์ ปิ่มพระสหาย
เฉกวรกาย คล้ายศศิเนา

หนึ่งคคนานต์ วารบุรณ์มี รับศศิพลี
เด่นดุจเงา ทาบศศิธร สอนนรเขลา
ยึดศศิเอา เอกอนุสรณ์

ส่วนสหสัตว์ นักกระทำบุญ องค์ทิชจุน
ให้อนุจร เทวพิภพ สบสุขดอน
เมื่อประลุมรณ์ มอดชิระไป ฯ

อินทรวงศ์ ๑๒

สิ้นสาธยายชา- ดกมาลิกาพิไล
ท่าน "อารยสุรย์" ไพ- เราะลิขิตประดิษฐ์ประเดิม
พากย์สันสกฤตพลัด ลุพิรัชประเทศก็เสริม
เรียบเรียงเผดียงเติม ตละข้อสล้างสลวย
"หลวงรัชฎการโก- ศล" โสมนัสอำนวย
แรงแปลประเทียบอวย รสเลิศประเสริฐสมาน
ผู้เพียรลิขิตเหมือน จะเฉาะเฉือนหทัยบปาน
ชื่อคือประจวบ กาญ- จนลาภ สมัญญ์มิเบา
หวังพุทธบูชา ดนุล้าเพราะเหนื่อยและเขลา
วานปราชญ์ฉลาดเอา ธุระคิดวินิจวิจารณ์
ด้วยในสมัยนี้ ก็กระวีพิกลพิการ
เขียนแค่นละแก่นสาร สละหลบระบบวินัย
แอบแฝงแสดงเล่ห์ ปริเทวนากระไร
อ้างตนสกนธ์ไกร ลุอำนาจฉกาจฉกรรจ์
ผิดธรรมประเพณี เพราะขยี้กวีตะบัน
จึงช่วยเชลยฉันท์ เฉพาะให้วิจัยจำเนียร
ว่าโง่จะยอมโง่ เพราะมุโมหะโทสะเขียน
ใช่อยากจะพากเพียร ลุประสงค์จำนงนิยม(ฉะนี้เทอญ)ฯ

ความดีที่เป็นมงคล

วันหนึ่งข้าพเจ้ากำลังนั่งทำงาน ถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิดดูเหมือนจะเดือนเมษายน...... มองดูนาฬิกาก็เห็นใกล้เพลเข้าไปแล้ว จึงอยากจะเร่งมือให้งานเสร็จเรียบร้อยก่อนเที่ยง เวลาบ่ายจะได้มีเวลาพักผ่อน

ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็มองเห็นเพื่อนผู้หนึ่งกำลังเดินเข้ามาหา แต่งกายไม่ค่อยจะเรียบร้อยและดูยับเยิน เหมือนว่าเกิดการต่อสู้ล้มลุกคลุกคลานมาเช่นนั้น แต่ใจนั้นคิดว่าคงไม่มีเหตุเช่นนั้นเกิดขึ้นแน่ เพราะเพื่อนนี้เป็นคนรักสงบและมีนิสัยดีตั้งแต่คบกันมา ข้าพเจ้าก็มองเห็นแต่ความสุภาพเรียบร้อย จิตใจก็มีแต่ความเมตตากรุณา คงจะมีอะไรสักอย่างหนึ่งจึงทำให้มีสภาพเช่นนี้ เรื่องการชกต่อยทะเลาะวิวาทรับรองได้ว่าคงไม่มีแน่ เมื่อข้าพเจ้าเชิญให้นั่งแล้วก็เรียกเด็กเอาน้ำอัดลมมาให้ดื่ม แทนที่ข้าพเจ้าจะเป็นฝ่ายถามแกกลับถามข้าพเจ้าว่า

"คุณรู้ไหมว่าผมทำไมมีสภาพเช่นนี้"

ข้าพเจ้าบอกว่า "สงสัยเหมือนกันกำลังจะถามอยู่แล้ว" แต่แทนที่แกจะตอบ แกกลับบอกว่า

"ประเดี๋ยว ขอให้ผมไปทำความสะอาดในห้องน้ำก่อน แล้วจะเล่าให้ฟัง"

ข้าพเจ้าทำงานต่อไปจนแกออกจากห้องน้ำมานั่งดื่มน้ำอัดลม..... ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นพูดว่า

"ไง เป็นอย่างไรมาอย่างไร ถึงมีสภาพเหมือนหนุมานคลุกฝุ่นเช่นนี้ ลองเล่าให้ฟังซิ" แกก็เริ่มเล่าว่า

"คืออย่างนี้ ผมได้มีโอกาสพักร้อน ๒ อาทิตย์ แต่ไม่ได้ไปไหน หมายถึงไปตากอากาศ เมื่อตอนสายวันนี้ ตั้งใจจะมาสมทนากับคุณ เพราะคิดถึง ก็ขึ้นรถประจำทางที่หน้าบ้านซึ่งเป็นต้นทางพอจะมีที่ว่างนั่ง ระหว่างทางรถแวะส่งคนลงบ้างรับคนขึ้นบ้าง แต่คนลงน้อยกว่าขึ้น คนก็ออกจะมากขึ้นเป็นลำดับ ไม่ช้าคนที่ขึ้นมาภายหลังไม่มีที่นั่ง

ในจำนวนผู้โดยสารมีแม่ชีสูงอายุผู้หนึ่ง ต้องยืนเพราะคนแน่นไม่มีใครจะสละที่ให้นั่ง ผมก็รู้สึกสงสารและเห็นใจผู้ที่มีอายุทั้งที่ยังเป็นผู้ทรงศีล จึงลุกขึ้นเพื่อจะเชิญให้นั่ง แต่พอผมลุกขึ้นยังไม่ทันสุดตัว ไม่ทันเชิญให้แม่ชีนั่ง ก็มีเถ้าแก่ผู้หนึ่งแทรกเบียดตัวลงไปนั่งทันที ทีนี้ผมจะทำอย่างไร นึกว่าจะโกรธเถ้าแก่คนนั้นก็ไม่ถูก และผมเองก็ไม่ชอบโกรธใคร

เพราะความโกรธย่อมจะเกิดเรื่องไม่ดีไม่งามตามมาทีหลังเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็อาจเป็นเรื่องใหญ่โตได้ มาคิดดูมันเป็นความผิดของผมเอง ที่ไม่บอกเชิญให้แม่ชีทราบก่อน แล้วจึงลุกขึ้นให้นั่งภายหลัง ถ้าทำเช่นนี้ก็คงเรียบร้อย ไม่มีเรื่องอะไรที่จะต้องไปคิดอีก แต่ผมลุกขึ้นแล้วจะเชิญให้แกนั่งทีหลังนั้น เป็นความผิดของผมเองจะโทษใครไม่ได้ เพราะเถ้าแก่คนนั้นอยู่ใกล้กว่า คงนึกว่าถึงจุดหมายปลายทางที่ผมจะลง ฉะนั้นพอผมลุกยังไม่ทันสุดตัว แกก็เอาก้นหย่อนไปเบียดแทนที่ผมเพราะแกกลัวคนอื่นจะแย่งนั่งเสียก่อน ตกลงผมก็มายืนเอามือเกาะราวแทนเถ้าแก่ผู้นั้นต่อไป หัน ไปมองก็เห็นแกนั่งอย่างสบายอกสบายใจอย่างไม่รู้ไม่ชี้ ผมไม่รู้จะทำอย่างไรก็ได้แต่นึกตำหนิตัวเองอยู่ในใจว่า เรามันเซ่อจะทำอะไรต่อไป ควรจะรอบคอบและละเอียดกว่านี้ อดคิดไม่ได้ว่าคนอื่นเขาจะหันมามองเห็นผมเป็นตัวตลกชอบยืนห้อยโหนมากกว่าชอบนั่งจึงอุตสาห์สละที่นั่งให้เถ้าแก่ผู้ที่ยังแข็งแรงผู้นี้นั่ง ผมนึกแล้วชักอายอยากจะลงจากรถเดินไปดีกว่า แต่มาคิดดูทางมันอีกไกลมาก และปลอบตัวเองว่า เรามันคิดมากไปเองไม่มีใครสนใจเรา ถ้าจะคิดคงเป็นความเวทนามากกว่ายิ้มเยาะ สู้ยืนบนรถ

ประจำทางดีกว่าเดินไปตามถนน เพราะมันถึงเร็วกว่ากัน และไหน ๆ ก็เสียสตางค์แล้ว คิดได้ก็ใจสงบ หันไปเห็นแม่ซี่ยิ้มให้ เหมือนจะเป็นความหมายของคำพูดว่า "ขอบใจที่อุตส่าห์สละที่ให้ยายนั่ง แม้ยายจะไม่ได้นั่งแต่ก็ขอบใจที่มีน้ำใจดีด้วย" แล้วผมก็ไม่ได้คิดอะไรอีก รถได้แล่นไปตามเส้นทางตลอดมา พอมาถึงสี่แยกแห่งหนึ่ง ผมและผู้ที่ยืนเกาะราวต่างเซมือหลุดจากที่เกาะต่างล้มไม่เป็นท่า เพราะรถได้ห้ามล้ออย่างกระทันหัน เสียงยางครูดไปกับถนนคนที่ยืนเกาะเพลินๆ บางคนก็หงายไปข้างหลัง บางคนก็คม่ำไปข้างหน้า แล้วแต่ผู้ยืนจะหันหน้าไปข้างไหน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง"โครม"ใหญ่ก็รู้สึกรถสั่นเสทือนและกำลังตะแคงจะล้มมิล้มแหล่ แต่แล้วก็กลับทรงตัวอยู่ได้ ปรากฏว่าได้ถูกรถประจำทางอีกคันหนึ่งชนเอากลางคันต่างคนก็ต่างเหยียบห้ามล้อไว้ฉะนั้นพอหัวอีกคันหนึ่งวิ่งชนเข้ากลางคันรถที่ผมโดยสารมาก็หยุดพอดี ถ้าแรงอีกหน่อยคงจะชนคว่ำ คงจะบาดเจ็บสาหัสไปตามกันเป็นแน่ พวกเราล้มครั้งที่สอง เพราะล้มครั้งแรกยังไม่ทันลุกขึ้นตั้งตัวได้เรียบร้อยต่างก็กลิ้งลงไปนอนระเกะระกะซ้อนกันอยู่ในรถ ผมเองอยู่ข้างล่างแย่สักหน่อย กว่าผู้ที่ล้มอยู่ข้างล่างจะลุกขึ้นหมด ผมก็

ขัดยอกไปทั้งตัว รีบลุกขึ้นออกมาจากรถทันที ปัดฝุ่นที่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยหายยู่ยี่พอสมควร แล้วก็รีบลงจากรถมายืนดูอยู่ข้างถนน และยังไม่รู้จะทำอย่างไรดี เพราะยังตื่นเต้นอยู่ แล้วก็เห็นตำรวจจราจรมากันหลายนาย บางนายก็คุมตัวคนขับไว้ และประชาชนเข้ามุงดู ต่างพูดกันเซ็งแซ่ และเถียงว่าใครผิดใครถูก เกือบจะเอาศัพท์ไม่ได้ ทันใดนั้นผมก็ได้ยินเสียงเด็กกระเป๋าร้องบอกว่า

"ยังมีคนอยู่บนรถอีกคนหนึ่งลุกไม่ได้"

เสียงครางอยู่บนรถด้วยความเจ็บปวด ผมชะโงกไปดูบนรถเห็นคนนอนมือกุมศีรษะอยู่ ทันใดเด็กกระเป๋ากับตำรวจก็ขึ้นไปสักครู่ ก็เห็นครึ่งหามครึ่งพยุงคนป่วยลงมา แกเดินไม่ไหว ตำรวจกับเด็กกระเป๋า ต้องใช้บ่าแบกใต้รักแร้คนละข้าง แล้วมีชายผู้หนึ่งตรงไปยกเท้าทั้งสองข้างไม่ให้ลาก ตำรวจผู้หนึ่งเข้าพยุงคอไว้ พอผมเห็นหน้าผู้ป่วยก็ตกตะลึง

พอแกเล่ามาถึงตอนนี้ก็หยุด แสดงว่าแกเกิดตื่นเต้นขึ้นมาอีกในสิ่งที่เพิ่งผ่านมาสด ๆ ข้าพเจ้าอยากรู้จึงถามว่า "เป็นญาติหรือคนรู้จักใช่ไหม" แกทำหน้าเศร้าแล้วบอกว่า

"ไม่ใช่หรอกครับ แกคือเถ้าแก่ที่นั่งแทนที่ผมนั่นเอง รู้สึกว่ามีอาการสาหัสมากหลับตาไม่ได้สติ เลือดออกทางศีรษะมาก ผมเห็นตำรวจกับเด็กกระเป๋าและชายอีกผู้หนึ่งช่วยกันพยุงหาม และประคองศีรษะไว้ ขึ้นรถรับจ้างพาไปส่งโรงพยาบาลทันที ผมเห็นแม่ชีแกเดินเข้ามาใกล้ผม ยิ้มแล้วพูดว่า "คุณหมดเคราะห์ หมดโศกแล้ว เพราะความดีของคุณจึงเป็นมงคลแก่ตัวเอง"

ผมไม่รู้จะพูดอะไรเพราะยังตื่นเต้นอยู่ เพียงแต่ยกมือขึ้นไหว้รับคำพร้อมกับพูดเพียงว่า "ขอขอบคุณครับ" แล้วผมก็หลบขึ้นรถสามล้อมาหาคุณนี่แหละครับ

ข้าพเจ้าได้ฟังแกเล่า ข้าพเจ้าพลอยดีใจไปด้วย เพราะความดีของเพื่อนแท้ ๆ ที่ได้พ้นเคราะห์มาได้ ทำให้คนอื่นที่เห็นแก่ตัวต้องไปรับเคราะห์แทน แต่ก็นึกตำหนิตัวเองไม่ได้ที่ดีใจที่เพื่อนพ้นเคราะห์ ส่วนคนอื่นจะเป็นอย่างไรช่างหัวมันไม่ต้องนึกถึง เพราะเราไม่รู้จักมาก่อน หากว่าคนเจ็บนั้นเป็นคนรู้จักหรือญาติจิตใจก็คงเปลี่ยนแปลงไปอีก คนเราส่วนมากก็เป็นเช่นนี้แทบทุกคน แต่เพื่อนผู้นี้รู้สึกจะแปลกสักหน่อย แกบอกว่าเห็นอกเห็นใจเถ้าแก่คนนั้นต้องมารับเคราะห์

แทนแก และบอกว่าบ้านนี้พ่อแม่ลูกเมียพี่น้องรู้เรื่องคงจะร้องให้เสียใจในเคราะห์กรรมอันนี้ไปตามกันเป็นแน่ แกพูดแล้วก็แสดงความเศร้ากับข้าพเจ้าว่า

"ผมคิดว่าควรไปเยี่ยมเยียนแกบ้าง เพราะแกต้องรับเคราะห์แทนผม เวลานี้คงนอนอยู่โรงพยาบาลกลางเป็นแน่ วันหลังผมจึงจะมารับประทานอาหารด้วย วันนี้ขอตัว"

ว่าแล้วก็รีบลาไปทันที ทำให้ข้าพเจ้าต้องงงเพราะความหุนหันของแก เนื่องจากข้าพเจ้าตั้งใจจะเลี้ยงอาหารเที่ยงเพื่อรับขวัญ แต่เพื่อนออกไปก่อนก็จนใจ นี่ก็เป็นเรื่องน่าคิดเหมือนกัน.

มัจจุราชเอื้อมไม่ถึง

เราทุกคนรู้วันเกิด แต่ไม่มีใครรู้
ถ้าเรานึกว่าเรายังไม่ตาย ก็เป็นความประมาท ส่วนหนึ่ง
การสร้างจิตใจให้เป็นกุศล การไม่ประมาท
ถึงเวลาตายก็จะตายอย่างสงบสบาย อย่าตายอย่างคนมีบาป

เกิดมาแล้วต้องตายด้วยกันทุกคน

อันชีวิตของคนเหล่านี้ ก็แปลกประหลาดพิสดารยิ่งกว่าเรื่องอ่านเล่น บางครั้งสิ่งที่เรานึกไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้ กุศลของผู้ที่เคยสร้างคุณงามความดีเป็นบารมีที่สะสมไว้ ซึ่งมองไม่เห็นด้วยตาของมนุษย์ธรรมดา แต่แล้วก็ถึงเวลาจังหวะของกรรมดีจะให้ผล ได้ช่วยผลักดันชีวิตซึ่งกำลังอยู่ในเงื้อมมือพญาจุราชที่เอื้อมมาฉุด ให้รอดพ้นจากความตายไปได้หวุดหวิด และความดีนี้เองได้มาช่วยแยกออกจากกลุ่มความตายได้ทันท่วงที เป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ที่ควรจะนำมาคิดเพื่อเป็นคติต่อไป

เรื่องมีว่า ข้าพเจ้ามีเพื่อนรักใคร่กันมากผู้หนึ่ง เพื่อนผู้นี้เป็นคนดีมีศีลธรรม เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ไม่ยอมเห็นแก่ตัว เป็นข้าราชการฝ่ายปกครองต่างจังหวัด

ครั้งหนึ่ง เพื่อนผู้นี้ได้ออกจากอำเภอที่อยู่ เดินทางไปราชการที่ตัวจังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งเป็นจังหวัด ที่ตนสังกัดอยู่ เมื่อเสร็จจากงานแล้วก็เวลาจวนเที่ยง ตั้งใจว่าจะรีบกลับอำเภอที่ตนอยู่ พอดีมีเพื่อนที่ชอบพอรักใคร่ที่จังหวัดสามคน ได้เชื้อเชิญไปทานอาหาร เป็นการต้อนรับแล้วทั้งสี่คนก็เข้าไปในร้านอาหารแห่งหนึ่ง และสั่งอาหารสำเร็จรูปและที่จัดปรุงใหม่ระหว่างรอการจัดปรุงอาหาร ทั้งสี่ก็นั่งสนทนาถึงเรื่องราวต่าง ๆ ไม่ช้าการปรุงอาหารก็เสร็จ จัดใส่จานพร้อมกับอาหารสำเร็จที่ปรุงไว้ขายตั้งแต่เช้า ตักใส่จานตั้งโต๊ะพร้อมกัน เมื่อคนขายได้จัดโต๊ะไว้เป็นที่เรียบร้อย ต่างก็ชวนกันเข้าไปนั่ง เตรียมรับประทาน พอตัก ข้าวใส่จาน ก็ได้ยินเสียง หวูดสัญญาณของเรือเมล์โดยสาร ซึ่งจอดอยู่ตนละฝั่งน้ำดังขึ้นถี่ ๆ เป็นระยะ เป็นเครื่องหมาย ให้รู้ว่า เรือเตรียมจะออกจากท่า เพื่อนของข้าพเจ้า รีบลุกขึ้น จากโต๊ะทันที ทั้งที่อาหาร กำลังจะเข้าปากอยู่แล้ว และบอกกับเพื่อน ๆ ว่า

"ผมต้องขอโทษ เรือจะออกอยู่แล้ว ผมจะไปหาอาหารรับประทานเอาข้างหน้า เชิญคุณไปตามสบายเถิด"

แต่เพื่อนทั้งสามไม่ยอม ขอให้ทานอาหารกันก่อนแล้วบอกว่า

"ไม่ต้องรีบร้อนหรอกน่า ทานข้าวให้สบายใจได้ ผมจะให้เด็กไปบอกนายท้ายเรือว่าอย่าเพิ่งออกเรือ ขอเวลาให้นายอำเภอกินข้าวก่อน เรือลำนั้นต้องผ่านท้องที่เราทุกวัน มันต้องรอเราแน่ เชื่อผมเถิดน่าให้เด็กไปบอกนายท้ายดีกว่า"

นายอำเภอสั่นศีรษะแล้วพูดว่า "อย่าเลย ผมไม่ชอบทำอย่างนี้ มันเป็นการเห็นแก่ตัวเกินไป ผมไม่ยอมให้รอให้เขาออกตรงเวลาดีกว่า อย่าให้คนจำนวนมากมารอผมคนเดียวเลย เพราะไม่รู้ว่าใครในเรือจะมีธุระร้อน ธุระด่วน มีความจำเป็นที่จะต้องรีบไปให้ทันเวลา อย่าเอาเรื่องไม่จำเป็นมาถ่วงเวลาคนอื่นเขาเลย เขาไม่กล้าว่าต่อหน้าเรา แต่อาจแช่งด่าลับหลังก็ได้ หาว่าเราเห็นแก่ตัวเอง เอาละผมต้องลาก่อน"

แล้วก็อำลาเดินทางออกจากร้าน ทั้งๆ ที่เพื่อนบอกว่าให้ทานข้าวสักสองสามคำก็ยังดี แต่นายอำเภอไม่ยอมฟังคำอ้อนวอนของเพื่อน รีบมาริมฝั่งเรียกเรือจ้างให้ส่งข้ามฟากตรงไปที่เรือเมล์โดยสารจอดอยู่ทันที เมื่อขึ้นไปถึงบนเรือแล้วก็ถามนายท้ายเรือว่า "จะรีบออกหรือถึงได้เปิดหวูด"

นายท้ายเรือตอบว่า "ยังหรอกครับ ผมเปิดหวูดสัญญาณเรียกให้เด็กเรือรีบกลับ เห็นว่าไปตลาดนานแล้ว เรือ

ก็จวนได้เวลาออก ท่านนายอำเภอมีธุระจะไปไหน เชิญเถิดครับ ผมรอได้"

นายอำเภอพูดว่า "ขอบใจมากน้องชาย ฉันไม่ชอบให้คนอื่นเสียเวลาเพราะฉันโดยไม่จำเป็น อย่าได้เห็นแก่หน้าใคร มิฉะนั้น จะขาดความ นับถือว่า ไม่รักษา เวลาตามระเบียบ"

จากนั้นไม่นานเรือก็ออกตรงเวลา นายอำเภอก็กลับมาถึงที่อยู่โดยเรียบร้อย ความจริงหากเรื่องจะลงเอยเพียงแค่นี้ ก็ไม่จำเป็นจะนำมาเล่าให้ท่านฟัง เพราะข้าราชการที่เห็นอก เห็นใจ ประชาชน และปฏิบัติราชการโดยความซื่อสัตย์เที่ยงตรงมีถมเถไป แต่เหตุการณ์ของเรื่องมิได้จบลงเพียงนี้

พอรุ่งขึ้นจากวันนั้น มีผู้เดินทางจากตัวจังหวัดมาส่งข่าวให้นายอำเภอทราบว่า

"เพื่อน สามคนที่ ชวน นายอำเภอ รับประทาน อาหารเที่ยงเมื่อวานนี้ บัดนี้ได้ถึงแก่กรรมลงแล้วทั้งสามคน"

นายอำเภอตกใจมาก เพราะไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้รับข่าวร้ายเช่นนี้ และไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ เพราะเพิ่งจากมายังไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง และยังสนทนากันอย่างสนุกสนาน บัดนี้ได้ข่าวร้ายเศร้าสลดใจอย่างยิ่ง

เมื่อผู้มาส่งข่าวเล่าให้ฟังจึงได้ทราบว่า หลังจากที่นายอำเภอได้ลงเรือข้ามฟากมาขึ้นเรือเมล์แล้ว เพื่อนทั้งสามก็ลงมือรับประทานอาหารที่จัดไว้ เมื่ออิ่มเรียบร้อยแล้วต่างก็แยกย้ายกันกลับบ้านของตน ซึ่งไม่ห่างไกลกันนัก เมื่อไปถึงบ้านก็เกิดปวดท้อง และท้องเดินอย่างรุนแรงทั้งสามคนเช่นเดียวกัน หมอได้ตรวจพบว่าเป็น "อหิวาตกโรค" อย่างแรง หมอได้พยายามจนสุดความสามารถ แต่พอกลางดึกคืนวันนั้นเพื่อนทั้งสามก็หมดลมในระยะเวลาใกล้ๆ กัน ญาติจึงรีบให้คนนำข่าวมาบอกนายอำเภอให้ทราบ เพราะเป็นเพื่อนที่รักใคร่คุ้นเคยกันมาก เป็นเรื่องที่น่าคิดว่า บุคคลที่ประกอบกรรมดี เห็นประโยชน์ส่วนรวม ของผู้อื่น ยิ่งกว่า ประโยชน์ส่วนตัว ทางพระชี้ให้เห็นกฎแห่งกรรมดี ทั้งที่ความตายเฉียดเข้ามาใกล้ แต่ความดีได้แทรกเข้าไปขัดจังหวะฉุดออกมาให้พ้นจากความตายได้ทันท่วงที นี่ก็เป็นเรื่องของชีวิตของผู้ประกอบกรรมดีผู้หนึ่งที่น่าคิดมาก.

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรีการช่าง 277 สุขุมวิท ซอย 22 พระนคร
โทร. ๑10723 นางอารี กรีมหา เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

2514